

2ο ελευθεριακό φεστιβάλ

κατειλημμένων χώρων & συλλογικοτήτων

Θεσσαλονίκη
14-17 Σεπτεμβρίου

στις καταλήψεις
Mundo Nuevo & Libertatia
& στο ΑΠΘ.

4 μέρες
για την Αναρχία και τον
Ελευθεριακό Κομμουνισμό

συλλογικότητα για τον
ελευθεριακό κομμουνισμό
LIBERTATIA

****1987
mundo@nuevo
φίλων & ελεύθερος τσινε

ναυτίλος
ελευθεριακές
εξόδοι

Εισήγηση της Libertatia, για την εκδήλωση με τίτλο “ΟΙ ΝΕΕΣ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΕΙΣ, Η ΤΑΞΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΗ ΒΑΣΗ ΜΕ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΣΥΝΟΛΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ” στα πλαίσια του 2ου ελευθεριακού φεστιβαλ κατελιημμένων χώρων και συλλογικοτήτων

ΟΙ ΝΕΕΣ ΑΝΤΕΡΓΑΤΙΚΕΣ ΑΝΑΔΙΑΡΘΡΩΣΕΙΣ, Η ΤΑΞΙΚΗ ΟΡΓΑΝΩΣΗ ΣΤΗ ΒΑΣΗ ΜΕ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΚΑΙ Ο ΣΥΝΟΛΙΚΟΣ ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΕΛΕΥΘΕΡΩΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ

Η κρατική και καπιταλιστική επίθεση, αποτέλεσμα της συνολικής κρίσης του συστήματος, οξύνεται όλο και περισσότερο τα τελευταία χρόνια. Η πανδημία του covid που έχει ξεσπάσει τον τελευταίο ενάμιση χρόνο και η διαχείρισή της από κράτος και κεφάλαιο ενισχύει και διαμορφώνει ένα ασφυκτικότερο πλαίσιο για τη μεγάλη κοινωνική πλειοψηφία. Η νεοφιλελεύθερη διαχείριση έρχεται να υλοποιήσει με τους σκληρότερους όρους μια οικονομική και κοινωνική αναδιάρθρωση που συνθλίβει τα κατώτερα στρώματα, φτωχοποιεί μεγάλο μέρος του πληθυσμού και έχει ως πρωταρχική έγνοια τη μεγιστοποίηση του κέρδους των ισχυρών και τη διαφύλαξη των προνομίων των οικονομικών και πολιτικών ελίτ.

Μέσα σε αυτή τη συνθήκη η τωρινή ακροδεξιά κυβέρνηση -ακολουθώντας τις στρατηγικές επιλογές όλων των προηγούμενων κυβερνήσεων- έχει περάσει το νομοσχέδιο για την περιστολή των διαδηλώσεων, τον αντιπεριβαλλοντικό νόμο, τον νέο εκπαιδευτικό νόμο όπου ορίζεται και η ύπαρξη πανεπιστημιακής αστυνομίας καθώς και το νέο νομοσχέδιο για τα εργασιακά, το ασφαλιστικό και τη συνδικαλιστική δράση. Τα μέτρα αυτά έρχονται να συμπληρώσουν μια πολιτική χρόνων η οποία ακολουθεί το δόγμα της νεοφιλελεύθερης διαχείρισης της κρίσης του καπιταλισμού, δηλαδή οικονομικά και διοικητικά μέτρα αναδιάρθρωσης του κράτους με στόχο την επιβίωση του μηχανισμού του με κάθε κόστος, συνεχής ενίσχυση και ελάφρυνση του μεγάλου κεφαλαίου και συνεχής υποτίμηση της ζωής των κατώτερων τάξεων, μέτρα που εφαρμόστηκαν από κάθε κυβέρνηση (σε συνεργασία με το ΔΝΤ και την ΕΕ) από το 2010 μέχρι και σήμερα και παρουσιάζονται ως μέτρα για την «οικονομική ανάπτυξη». Ενδεικτικό είναι το γεγονός ότι πέρυσι τον Μάιο, εν μέσω πανδημίας, η κυβέρνηση είχε προσθέσει με δική της πρωτοβουλία και με την έγκριση των ευρωπαϊκών θεσμών τον «εκσυγχρονισμό του εργατικού δικαίου» στο πλαίσιο της μεταμνημονιακής επιτήρησης. Έτσι η δέσμευση πέρασε αυτόματα στις μεταρρυθμίσεις του Εθνικού Σχεδίου για το Ταμείο Ανάκαμψης, ως προϋπόθεση για την εκταμίευση πόρων.

Σχετικά με το τελευταίο νομοσχέδιο

Το συγκεκριμένο εργασιακό νομοσχέδιο -μέσα σε άλλα- αποτελεί μια προσπάθεια κατάργησης του εργατικού ωραρίου του δώρου κι επιχειρεί να θεσμοθετήσει την (ήδη) απλήρωτη υπερωρία την οποία συμψηφίζει με άδειες και ρεπό. Όπως ορίζει: «Κάτω από συγκεκριμένες προϋποθέσεις, επιχειρήσεις θα μπορούν να απασχολούν εργαζομένους ως 10 ώρες ημερησίως κατά μέγιστο, χωρίς πρόσθετη αμοιβή, εφόσον εντός του ίδιου βμήνου εξοφλούν τις ώρες με αντίστοιχη μείωση ωρών ή ρεπό ή ημέρες άδειας». Αυτό που θα ισχύει δηλαδή είναι ότι ένας εργαζόμενος δεν θα δικαιούται και επίσημα πλέον πληρωμή των υπερωριών κι ενώ θα δουλεύει έως και 10 ώρες ανά μέρα, θα πληρώνεται μόνο για τις 8. Επίσης, ανοίγει τον δρόμο για τη νομιμοποίηση ακόμα και της 12ωρης εργασίας, επεκτείνει την κατάργηση της κυριακάτικης αργίας σε περισσότερους κλάδους, ενισχύει την ήδη υπάρχουσα ευελιξία και εντατικοποίηση των εργασιακών σχέσεων μέσω και της επέκτασης και μονιμοποίησης της τηλεργασίας και παρέχει περισσότερες διευκολύνσεις στο κομμάτι των απολύσεων.

Το νομοσχέδιο, την ίδια στιγμή που καταπατά το δωρο, βάζει στο στόχαστρο και προσπαθεί να εξαφανίσει τις απεργίες και τις ριζοσπαστικές διεκδικήσεις των από τα κάτω. Κινήσεις που αποτελούν πάγια αιτήματα της άρχουσας τάξης εδώ και καιρό, με σκοπό να εντείνουν την εργασιακή εκμετάλλευση και να ξεριζώσουν κάθε μορφή αντίστασης που μπορεί να αναπτυχθεί

στους χώρους δουλειάς. Κάθε προσπάθεια συγκρότησης αντιστάσεων θα μπορεί να βγαίνει παράνομη, εφόσον θεωρηθεί πως είναι ριζοσπαστική ή «ασκεί ψυχολογική βία». Στην ουσία ο εργοδότης θα μπορεί ανά πάσα στιγμή να θέτει την απεργία εκτός νόμου, ενώ με αυτό τον τρόπο απαγορεύεται η περιφρούρηση της απεργίας και οι καταλήψεις εργασιακών χώρων. Επίσης, προβλέπεται η δημιουργία απεργοσπαστικού μηχανισμού με τον μανδύα του προσωπικού ασφαλείας, που θα φτάνει το 40% των εργαζομένων. Αναιρεί λοιπόν θεμελιώδεις συνδικαλιστικές ελευθερίες μέσω της στοχοποίησης των απεργιών και των εργατικών και συνδικαλιστικών κινητοποιήσεων αλλά και εργαζόμενων που αντιστέκονται, με πιο πρόσφατο παράδειγμα την αντιμετώπιση και τις εκδικητικές απολύσεις των αγωνιζόμενων υγειονομικών.

Είναι φανερό πως ο συγκεκριμένος νόμος έρχεται να καταπνίξει κάθε εργασιακό δικαίωμα και κατάκτηση καθώς και να στοχοποιήσει τον κόσμο του αγώνα και τις αντιστάσεις που οργανώνονται από τα κάτω, τις απεργίες των σωματείων βάσης, τις ταξικές πρωτοβουλίες, τις κινητοποιήσεις συλλογικοτήτων και συλλογικών οργανώσεων. Δικαιώματα που κάποτε φάνταζαν δεδομένα τώρα φαίνονται σαν μακρινό όνειρο. Η συνολική επίθεση στην εργατική τάξη και τα καταπιεσμένα κοινωνικά στρώματα δεν αποτελεί θέμα κρατικής διαχείρισης, καθώς η ατζέντα είναι κοινή και ξεπερνάει υποτιθέμενες «ιδεολογικές» διαφωνίες. Το τελευταίο αντεργατικό νομοσχέδιο απλά αποτελεί συνέχεια παλιότερων νομοσχεδίων που έχουν επικυρωθεί από όλες τις προηγούμενες κυβερνήσεις, όλων των αποχρώσεων και συμβαδίζει με μια συνολική διαδικασία αναδιάρθρωσης της καπιταλιστικής εκμετάλλευσης που εκτείνεται σε κάθε πτυχή της ζωής, στην εργασία, την εκπαίδευση, το κόστος ζωής, το περιβάλλον κτλ.. Αναφερόμαστε προφανώς σε μια στρατηγική επιλογή του κεφαλαίου, επιλογή που εντοπίζεται σε όλες τις ευρωπαϊκές -κι όχι μόνο- χώρες, ακόμα και σε αυτές που θεωρούνται «προπύργια» του κοινωνικού κράτους και πρότυπα «υγιών» εργασιακών σχέσεων, όπως η Αυστρία και η Γαλλία. Οι μύθοι της σοσιαλδημοκρατίας και καπιταλισμών «με ανθρώπινο πρόσωπο» έχουν καταρρεύσει για τα καλά και το μόνο που μένει είναι μια συνεχής επίθεση στα τελευταία δικαιώματα και κατακτήσεις που έχουν απομείνει, επίθεση που συχνά δεν μένει αναπάντητη, όπως δείχνουν και οι πρόσφατες κινητοποιήσεις στη Γαλλία ενάντια στο νέο ασφαλιστικό νομοσχέδιο της κυβέρνησης Μακρόν.

Δεν υπάρχει κανένα περιθώριο αμφιβολίας ότι -όσον αφορά τον ελλαδικό χώρο- οι κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων με τη διαχείριση που ακολουθούν εξυπηρετούν τα συμφέροντα των ανώτερων τάξεων, τις οποίες εκπροσωπούν. Δίνουν μάχη για να διατηρήσουν αλώβητα και να ενισχύσουν περαιτέρω τα προνόμια τους και τη θέση εξουσίας τους οι πολιτικά και οικονομικά ισχυροί. Είναι χαρακτηριστικό ότι η Ελλάδα είναι σταθερά από τις πιο φτωχές χώρες της ΕΕ, με καλπάζουσα ανεργία και ανεπάρκεια στήριξης των χαμηλόμισθων. Έχει πλέον τη μεγαλύτερη ανεργία των νέων μεταξύ των χωρών της Ε.Ε, ενώ τα προηγούμενα χρόνια είχε την υψηλότερη ανεργία συνολικά.

Συγκεκριμένα, ξεκινώντας από το 2014 το ποσοστό ανεργίας στην Ελλάδα έφτασε στο ιστορικά υψηλό 27,9% (από 7,6% το 2008 και 9,5% το 2009). Έκτοτε η ανεργία ακολούθησε μεγάλη πτωτική τάση με το ποσοστό των ανέργων να φτάνει το 16,8% το 2019. Ωστόσο η «θετική» αυτή πορεία φαίνεται να ανατρέπεται μέσα στην περίοδο της πανδημίας, τον Απρίλιο του 2021 με το ποσοστό ανεργίας να ανέρχεται σε 17,0% ενώ μέχρι τον Απρίλιο του 2020 ήταν στο 15,9%. Φυσικά, ο υπολογισμός του ποσοστού ανεργίας δεν μπορεί να γίνει με αμιγώς στατιστικούς όρους, ειδικά αν προσθέσουμε σε αυτή πτυχές της εργασίας στην Ελλάδα που είναι αρκετά διαδεδομένες και μη μετρήσιμες, όπως η ανασφάλιστη και μαύρη εργασία, η επισφάλεια στην οποία παραμένουν χιλιάδες εργαζόμενοι κι εργαζόμενες, η οποία έχει ενταθεί και με την πανδημία του κορονοϊού και η

εποχιακή εργασία, η οποία είναι ιδιαίτερα εκτεταμένη στην Ελλάδα, λόγω της κυρίαρχης θέσης που έχει ο τουρισμός στη ντόπια οικονομία.

Η παρατεταμένη δεκαετής οικονομική κρίση και τα μέτρα λιτότητας που εφάρμοσαν όλες οι ελληνικές κυβερνήσεις στο πλαίσιο των μνημονίων και της συνολικής καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης επέφεραν μια σειρά από αισχρές μεταβολές στο πεδίο της εργασίας, αυξάνοντας τα ποσοστά ανεργίας, ιδίως της νεανικής, και μετατρέποντας τις συνθήκες εργασίες σε εξοντωτικές και ολοένα και πιο απάνθρωπες για τους εργαζόμενους. Δεν είναι τυχαίο ότι τα εργατικά ατυχήματα παραμένουν σταθερά υψηλά εν έτει 2021, γεγονός που δείχνει και την έγνοια κράτους και εργοδοσίας για τη σωματική ακεραιότητα των εργαζόμενων και την ίδια την ανθρώπινη ζωή. Όλη η παραπάνω κατάσταση έχει δημιουργήσει μια νέα συνθήκη στην αγορά εργασίας, στο πλαίσιο της οποίας εντείνονται -ειδικά ως προς τους νέους- οι μορφές εργασίας που χαρακτηρίζονται από επισφάλεια και ελαστικότητα, όπως η μερική απασχόληση, η εκ περιτροπής απασχόληση, η εποχική απασχόληση, η μαύρη εργασία, οι απλήρωτες ή υπο-αμειβόμενες πρακτικές κ.λπ. Οι πτυχές αυτές αποτελούν βασικά χαρακτηριστικά της εργασίας στην Ελλάδα και οδηγούν στην περαιτέρω υποτίμηση των πληβειακών στρωμάτων και σίγουρα δεν είναι κάτι που λύνεται με δωρεάν ιντερνετικά δεδομένα, όπως αναφέρθηκε στις πρόσφατες εξαγγελίες της κυβέρνησης στη ΔΕΘ, οι οποίες έδειξαν ξεκάθαρα τις προτεραιότητες της κρατικής διαχείρισης και το επερχόμενο βάθεμα της ταξικής εκμετάλλευσης. Εξαγγελίες που ήρθε να συμπληρώσει η καινούρια ρύθμιση που φέρνει η κυβέρνηση για την εργασία παιδιών 16-18 ετών από δομές φιλοξενίας ανηλίκων, σε συνεννόηση με μεγαλοξενοδόχους, στο όνομα μάλιστα της «κοινωνικής προστασίας».

Να αναφέρουμε επίσης πως το ποσοστό πληθυσμού σε κίνδυνο φτώχειας το 2018 ήταν 19%, ενώ το 2020 αυξήθηκε, φτάνοντας σχεδόν στο 22%. Ενώ αναμένεται αύξηση του ποσοστού και το 2021, καθώς η αναστολή εργασίας είχε σημαντικές επιπτώσεις σε πολλά κομμάτια του πληθυσμού, ειδικά στα κατώτερα κοινωνικά στρώματα. Οι αυξήσεις μάλιστα που αναμένονται σε βασικά είδη πρώτης ανάγκης, από το ψωμί και τα αγροτικά προϊόντα μέχρι το ηλεκτρικό ρεύμα, τα καύσιμα και τα ήδη υψηλά ενοίκια (κυρίως στις μεγάλες πόλεις) πρόκειται να αυξήσουν δραματικά το κόστος ζωής, δημιουργώντας ένα ασφυκτικό πλαίσιο επιβίωσης για τα φτωχότερα κοινωνικά στρώματα.

Η ταξική οργάνωση στο σήμερα

Μέσα σε όλη αυτή τη ζοφερή συνθήκη, είναι σημαντικό να οργανωθούν οι καταπιεσμένοι και οι από τα κάτω προκειμένου να αντιμετωπίσουν την επερχόμενη επίθεση από κράτος και κεφάλαιο. Κι αυτό θα γίνει μόνο μέσα από την ταξική οργάνωση στη βάση και στους χώρους δουλειάς, την ενίσχυση των δομών αγώνα, την αλληλεγγύη, την αλληλοβοήθεια, τη συλλογικοποίηση, τα βασικά και διαχρονικά προτάγματα του ελευθεριακού κινήματος. Η έλλειψη της ταξικής οργάνωσης στη βάση το προηγούμενο διάστημα έδειξε και μια από τις βασικές αδυναμίες του ευρύτερου κινήματος σε μια περίοδο έντασης και όξυνσης της εκμετάλλευσης και της καταστολής με πρόσχημα την πανδημία του κορονοϊού.

Το ζήτημα, όμως, είναι αρκετά βαθύτερο και δεν μπορεί να εξαντληθεί ούτε στα πλαίσια μιας εισήγησης ούτε στο περιθώριο ενός κειμένου. Απαιτεί συλλογικές διαδικασίες και κοινές προσπάθειες ώστε να αναλυθεί όσο το δυνατόν καλύτερα η κατάσταση σε εγχώριο και διεθνές επίπεδο και να πραγματοποιηθούν συγκεκριμένες κινήσεις ταξικής οργάνωσης στη βάση με ελευθεριακά χαρακτηριστικά. Θα προσπαθήσουμε, παρ'όλα αυτά, να εντοπίσουμε κάποια βασικά σημεία των λόγων απουσίας μιας σταθερής οργάνωσης με ταξικά χαρακτηριστικά από μεριάς του αναρχικού χώρου και να παρουσιάσουμε κάποιες σκέψεις που έχουμε για το μέλλον. Να τονίσουμε στο συγκεκριμένο σημείο ότι έχουν ήδη γίνει αξιόλογες κινήσεις τόσο σε επίπεδο δημιουργίας σωματείων βάσης όσο και σε επίπεδο δημιουργίας ενός τρίτου πόλου απέναντι στον εργοδοτικό συνδικαλισμό της ΓΣΕΕ και τον γραφειοκρατικό του ΠΑΜΕ. Στόχος είναι να οικοδομήσουμε κάτι καλύτερο και συνολικότερο πάνω στις ήδη υπάρχουσες προσπάθειες και δεν υπάρχει καμιά μορφή αντιπαράθεσης, αλλά σύμπλευσης, ώστε να προκύψουν νέες προσπάθειες, να εκφραστεί περισσότερος κόσμος μέσα από συλλογικά σχήματα και να οργανωθούν όσο το δυνατόν περισσότεροι αγωνιστές και αγωνίστριες απέναντι στην καπιταλιστική εκμετάλλευση.

Κάποια σημεία που έχουμε εντοπίσει αναφορικά με τη σχετική αδυναμία κίνησης του α/α χώρου σχετικά με ταξικά ζητήματα αφορά τόσο την ίδια τη φύση του κινήματος όσο και τη μορφή των εργασιακών σχέσεων στον ελλαδικό χώρο. Από τη μια πλευρά, παρόλο που το αναρχικό κίνημα ιστορικά έχει προκύψει μέσα από τα σπλάχνα του ίδιου του εργατικού κινήματος και του αγώνα για τη συλλογική χειραφέτηση κι απελευθέρωση, είναι τα τελευταία δέκα χρόνια και με το ξέσπασμα της καπιταλιστικής κρίσης που άρχισε να παράγεται ένας συνολικότερος λόγος και περισσότερες κινήσεις για το ζήτημα της ταξικής εκμετάλλευσης από μια σημαντική μερίδα του κινήματος στην Ελλάδα. Έπρεπε να δοθεί μια εντατική θεωρητική μάχη ενάντια σε μεταμοντέρνα αφηγήματα που μπέρδευαν και αποπολιτικοποιούσαν τον κόσμο του αγώνα, αφηγήματα που αδυνατούσαν να αναλύσουν το φαινόμενο της καπιταλιστικής κρίσης που εμφανίστηκε την περίοδο εκείνη, καθώς και να δώσουν απαντήσεις και να ανοίξουν δρόμους αγώνα για τους καταπιεσμένους. Η «ιδεολογική» αυτή σύγχυση έχει αντιμετωπιστεί τα τελευταία χρόνια με μια γενικότερη οργανωτική δουλειά σε πολιτικό και θεωρητικό επίπεδο και μένει να φανούν και κάποια απτά αποτελέσματα και σε άλλα πεδία, όπως έχουν ήδη φανεί στο πεδίο του αγώνα στα πανεπιστήμια, στην ανάλυση ενάντια στην πατριαρχία, στην εκμετάλλευση του περιβάλλοντος κτλ.

Επίσης, η ίδια η φύση των εργασιακών σχέσεων στην Ελλάδα κατακερματίζει τους ίδιους τους εργαζόμενους σε μικρότερες μονάδες. Στην εποχή της τεχνολογικής επανάστασης στον τομέα των πληροφοριών η εργασιακή εκμετάλλευση δεν συνίσταται ως επί το πλείστον σε καρβουνιασμένα πρόσωπα και ροζιασμένα χέρια (υπάρχουν κι αυτά, αλλά σε μικρότερο βαθμό στον δυτικό κόσμο), αλλά σε ταλαιπωρημένους εργαζόμενους που δουλεύουν εξαντλητικά ωράρια σε γραφεία, σε διαφόρων ειδών υπηρεσίες κτλ., αποκομμένοι μεταξύ τους και με ιδεολογικά αφηγήματα

εργασιακής ανέλιξης των ικανότερων, success stories που αποτελούν σενάρια για ταινίες κι όχι μια απτή πραγματικότητα. Μαζί με τη συγκεκριμένη κατάσταση υπάρχει και μια επιχειρούμενη διείσδυση της κυρίαρχης ιδεολογίας στη μάζα των καταπιεσμένων, η οποία προωθεί την αποπολιτικοποίηση, τη δαιμονοποίηση της οργάνωσης των εργαζομένων με αφηγήματα περί μειοψηφιών που καταπιέζουν τα δικαιώματα της πλειοψηφίας, την εξατομίκευση των εργαζόμενων, τη σύνδεση του συνδικαλισμού με διεφθαρμένα πρόσωπα εξουσίας που πάντα συνεργάζονται με την εργοδοσία.

Οι δυσκολίες, λοιπόν, είναι πολλές και τα εμπόδια εξίσου πολλά, όμως θεωρούμε ότι πρέπει να γίνουν κάποιες συγκεκριμένες κινήσεις απέναντι στις προσπάθειες κατακερματισμού των καταπιεσμένων και έντασης της ταξικής εκμετάλλευσης. Αυτή τη στιγμή θεωρούμε ότι προέχει να οργανωθεί σε αυτό το επίπεδο πρωταρχικά ο κόσμος του αγώνα, να δοθούν δηλαδή προοπτικές και δίοδοι στον κόσμο που πλαισιώνει το αναρχικό κίνημα. Γι'αυτόν τον λόγο, πιστεύουμε ότι η αρχή πρέπει να γίνει με τη δημιουργία μιας ταξικής συνέλευσης της βάσης με ελευθεριακά χαρακτηριστικά, ενάντια σε κομματικούς μηχανισμούς, γραφειοκρατίες και εργοδοτικούς συνδικαλισμούς, μιας συνέλευσης που θα αναλύσει το πεδίο των εργασιακών σχέσεων στην Ελλάδα και τις δυνατότητες οργάνωσης των εργαζόμενων στη βάση. Στόχος είναι να αποτελέσει αρχικά έναν χώρο συγκέντρωσης των εργαζόμενων, έκφρασης ατόμων που είναι εγκλωβισμένα στην ανεργία, τη μαύρη εργασία, την επισφάλεια αλλά και ανίχνευσης των δυνατοτήτων να προκύψουν νέες προσπάθειες σωματείων βάσης σε άλλους εργασιακούς κλάδους, τα οποία δεν υπάρχουν αυτή τη στιγμή. Αποτελεί ουσιαστικά μια προσπάθεια ενίσχυσης της παρουσίας του κινήματος σε περισσότερα πεδία, έκφρασης, συλλογικοποίησης και οργάνωσης περισσότερων αγωνιστών προκειμένου να αντιμετωπιστεί η εντεινόμενη εκμετάλλευση από κράτος και κεφάλαιο και δημιουργίας περισσότερων συλλογικών δομών αντίστασης στο υπάρχον με επαναστατικά χαρακτηριστικά.

Απέναντι στην εντεινόμενη ταξική εκμετάλλευση, τη λεηλασία των δικαιωμάτων μας και την υποτίμηση των ζώων μας, να προτάξουμε τη συλλογική οργάνωση και αντίσταση των καταπιεσμένων. Απέναντι στη διαρκή χρεωκοπία κράτους και κεφαλαίου, τις αναλύσεις περί «τέλους της ιστορίας» και τα δομικά αδιέξοδα του καπιταλισμού, να αντιπαραθέσουμε τα ιδανικά ενός κόσμου ελευθερίας, ισότητας και αξιοπρέπειας. Για να ενισχύσουμε τον αγώνα για την απελευθέρωση και την κοινωνική επανάσταση, για την αναρχία και τον ελευθεριακό κομμουνισμό, ο οποίος απαιτεί υπομονή, επιμονή, αλληλεγγύη, συλλογικοποίηση και πολλή οργάνωση.

Libertatia, συλλογικότητα για τον ελευθεριακό κομμουνισμό – μέλος της ΑΠΟ-ΟΣ

